eest hoida, mis temale muidu sagedaste wõiwad juhtuda."

Selle juures andsiwad wõõrad mehed rentnikule täieste õigust, tänasiwad teda rohke anni eest ja jätsiwad Jumalaga.

Rätsep taewas.

Üks rätsep, kes ennast ilmasüüta, waga ja kõigidest patudest üsna puhta arwas olewat ja sellepärast kindlaste ükskord taewasse lootis saawat, nägi ühel õõsel unes, et ta taewaukse ette tuli. Kui ta wärawa pihta koputas, küsis Peetrus seestpoolt, kes sääl olla ja mis ta tahta?

„Üks waene auuwäärt rätsep, kes sisselaskmist palub," kõlas väljaspool peenike hääl wastu.

„Ja, auuwäärt," ütles Peetrus, „nenda auuwäärt n'agu waras wõllasambas, kes pitkad näpud teinud ja teiste omadust wõtnud, nenda sina riiet warastanud. Sina ei saa mitte taewasse, w'a riide raiskaja! Wanataat läks wälja jalutama ja keelas, mitte kedagit sisselasta, kui Tema ära on,"

„Heitke ometi armu," palus rätsep. „Need wäikesed raasukesed, mis issienneseest laua päält mahakukuwad, ei ole ju koguniste warguseks arwata ega kõne wäärtki. Näete, kuidas ma lonkan ja jalad willis pitkast teekäimisest; ma ei wõi enam tagasi minna. Laske mind sisse; ma tahan Teile kõige sandimat tööd sääl ärateha — lapsi kanda, nende riidid lappida ja muud selleşarnast teha."

Peetruse süda läks haledaks ja laskis waese lompaga, kuiwkehaga rätsepa sisse. Ta pidi aga ühte nurka ukse taha istuma ja sääl wait ja wagusi olema, et Wanataat, kui Ta jalutamast tagasi tuleb, teda mitte tähele ei paneks ja wihaseks ei saaks.

Rätsep tegi kuida kästi. Aga kui Peetrus ukseşt natuke wälja läks, tõusis ta maast üles ja tuli nurgast wälja ning nuusis kõik nurgad taewaliku kodades läbi.

Wiimaks tuli tema ühte paika, kus palju